

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie I./2022
Senát I

Nález:

spisová značka	I. ÚS 213/2021
populárny názov	Skúmanie dôvodov väzby - úteková
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	07.12.2021
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	V každom štádiu rozhodovania o zákonnosti väzby je potrebné zohľadniť námietky obvineného a vplyv plynutia času, pretože dôvodnosť väzby obvineného nemožno automaticky stotožňovať s maximálnou možnou lehotou väzby.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka je obvinená pre obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 a ods. 2 písm. c) Trestného zákona a je väzobne trestne stíhaná od 28. júla 2019. Napadnutým uznesením krajského súdu bolo zamietnutá jej sťažnosť proti rozhodnutiu okresného súdu o zamietnutí jej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu a nenahradení jej väzby dohľadom probačného a mediačného úradníka.
z odôvodnenia	Ústavný súd po preskúmaní napadnutého uznesenia konštatuje, že krajský súd svoju úvahu o spôsobe života sťažovateľky bližšie nevysvetlil, napr. skúmaním rozsahu užívania alkoholu a psychotropných látok sťažovateľkou a posúdením jeho dopadu na život sťažovateľky, jej sociálne väzby či na usporiadanosť jej súkromného a pracovného života. Krajský súd pri posudzovaní existencie väzobného dôvodu tzv. útekovej väzby neskúmal ani majetkové pomery sťažovateľky a druh jej väzieb k bydlisku či krajine. Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v napadnutom uznesení obmedzil len na zopakovanie relatívne stručnej a všeobecnej argumentácie z uznesenia okresného súdu (a predošlých väzobných rozhodnutí o sťažovateľke, pozn.), a to bez reflektovania námietok sťažovateľky o neurčitosti, resp. neexistencii iných dôvodov, ako je samotná hrozba uloženia vysokého trestu. Navyše, v napadnutom uznesení absentuje vyhodnotenie týchto skutočností, resp. okolností prípadu s ohľadom na uplynutie dlhšieho času, počas ktorého bola sťažovateľka vo väzbe. Riziko úteku majúce pôvod v čase vzatia do väzby, teda v počiatočnej fáze trestného stíhania, nemusí byť totiž nevyhnutne rovnaké ako riziko po uplynutí dlhšieho času, počas ktorého bol obvinený vo väzbe. Základné právo na osobnú slobodu podľa čl. 17 ústavy a právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 dohovoru neumožňujú paušálne konštatovanie (založenie) existencie väzobného dôvodu tzv. útekovej väzby už pri vzatí do

	<p>väzby, ktoré sa potom bez zohľadnenia námietok obvineného a plynutia času môže premietnuť do každého ďalšieho rozhodnutia o jeho väzbe. Takto by označené práva obvineného boli zbavené svojho obsahu a stali sa v podstate iba formálnymi, iluzórnymi právami (porov. rozsudok vo veci G. B. a ďalší proti Turecku zo 17. 10. 2019, sťažnosť č. 4633/15, bod 176). Ústavný súd v tomto smere považuje za potrebné zdôrazniť, že dôvodnosť väzby obvineného nemožno automaticky stotožňovať s maximálnou možnou lehotou väzby.</p> <p>Z napadnutého uznesenia a ani z uznesenia okresného súdu, na ktoré krajský súd v napadnutom uznesení odkázal, podľa názoru ústavného súdu nevyplýva taká ústavnoprávne relevantná argumentácia, ktorá by v prípade sťažovateľky podporila existenciu väzobného dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku nad rámec už uvedenej a nespornej hrozby uloženia vysokého trestu odňatia slobody.</p> <p>Európsky súd pre ľudské práva judikoval, že riziko úteku nemôže byť založené výlučne na hrozbe vysokého trestu, ale musí byť vyhodnotené v rámci ďalších relevantných faktorov, ktoré môžu existenciu takéhoto rizika potvrdiť alebo ho minimalizovať v takej miere, že už nemôže opodstatniť väzbu obvineného (rozsudok vo veci Panchenko proti Rusku z 8. 2. 2005, sťažnosť č. 45100/98, bod 106).</p> <p>Ústavný súd vyslovil, že základné právo sťažovateľky na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd boli porušené. Napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil súdu na ďalšie konanie. Návrhu sťažovateľky na vydanie príkazu na jej prepustenie na slobodu ústavný súd nevyhovel.</p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	<p>rozsudok vo veci Toth proti Rakúsku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 11894/85, bod 67</p> <p>rozsudok vo veci Ilijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94</p> <p>nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 255/03 zo 14. januára 2004</p> <p>rozsudok vo veci Panchenko proti Rusku z 8. 2. 2005, sťažnosť č. 45100/98, bod 106</p> <p>rozsudok vo veci Bykov proti Rusku z 10. 3. 2009, sťažnosť č. 4378/02, bod 66</p> <p>rozsudok Veľkej komory vo veci S., V. a A. proti Dánsku z 22. 10. 2018, sťažnosti č. 35553/12, č. 36678/12 a č. 36711/12, bod 74</p>
súvisiace právne predpisy	zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	<p>väzba-dĺžka väzby</p> <p>duševná porucha/choroba-skúmanie duševného stavu</p> <p>rozhodnutie-odôvodnenie</p> <p>väzba-úteková</p>

spisová značka	I. ÚS 353/2021
populárny názov	Všeobecná preventívna povinnosť § 415 OZ
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	30.11.2021
dotknuté články ústavy	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1

a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	<p>1. Všeobecnú preventívnu povinnosť ustanovenú § 415 Občianskeho zákonníka nemožno stotožňovať so všeobecnou oznamovacou povinnosťou.</p> <p>2. Obsahom všeobecnej preventívnej povinnosti ustanovenej § 415 Občianskeho zákonníka nie je povinnosť fyzickej osoby podať žalobu.</p> <p>3. Komisia obecného zastupiteľstva nepatrí medzi orgány obce, ktorými sú podľa § 11 až 13 zákona č. 369/1990 Zb. v znení neskorších predpisov obecné zastupiteľstvo a starosta obce.</p>
skutkový stav a základné fakty	<p>Žalobcovia na okresnom súde podali proti sťažovateľovi (sťažovateľka pristúpila do konania neskôr ako vedľajšia účastníčka na strane žalovaného) žalobu o náhradu škody. Podľa ich tvrdení v príčinnej súvislosti s konaním sťažovateľa spočívajúcim v podkopení múru im spadol plot nachádzajúci sa pri ich rodinnom dome.</p> <p>Okresný súd v predmetnej veci rozhodol rozsudkom, ktorým sčasti žalobe vyhovel a vo zvyšnej časti ju zamietol. Ďalšími výrokmi rozhodol o náhrade trov konania, náhrade trov konania štátu. V konaní okresný súd konštatoval, že žalobcami bola porušená všeobecná prevenčná povinnosť vyplývajúca z § 415 Občianskeho zákonníka a sťažovateľ bol povinný „vykonať opatrenia, ktoré by aspoň potenciálne mohli zamedziť zrúteniu múru“.</p> <p>Proti rozsudku okresného súdu podali žalobcovia odvolanie.</p> <p>Krajský súd prvou výrokovou vetou napadnutého rozsudku rozsudok okresného súdu potvrdil ako vecne správny [§ 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku účinného v čase jeho rozhodovania (ďalej len „OSP“)], pretože (rovnako ako okresný súd) vzhľadom na porušenie prevenčnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 Občianskeho zákonníka sťažovateľom, ktorá sa týka každého, a nie iba vlastníka pozemku. Druhou výrokovou vetou napadnutého rozsudku krajský súd uložil žalobcom povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť sťažovateľom náhradu trov odvolacieho.</p> <p>Dovolanie sťažovateľov podľa § 237 ods. 1 písm. a), d), f) OSP proti rozsudku krajského súdu najvyšší súd prvou výrokovou vetou napadnutého uznesenia odmietol ako procesne neprípustné [§ 447 písm. c) Civilného sporového poriadku účinného od 1. júla 2016 (ďalej aj „CSP“)] bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku krajského súdu. Druhou výrokovou vetou uvedeného uznesenia najvyšší súd rozhodol, že žalobcovia majú nárok na náhradu trov dovolacieho konania.</p>
z odôvodnenia	<p>Sťažovatelia (ako žalobcovia) sa ďalšou žalobou doručenou okresnému súdu 23. februára 2009 domáhali proti žalobcom (ako žalovaným) uloženia povinnosti vykonať opatrenia na odvrátenie hroziacej škody; uvedené konanie bolo vedené pod sp. zn. 7 C 15/2009 a hoci skončilo zastavením uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 15/2009 z 31. januára 2011, ktoré krajský súd potvrdil uznesením č. k. 19 Co 126/2011 z 29. mája 2013, vyplýva, že dôvodom takéhoto rozhodnutia okresného súdu bolo, že vec mal v konaní v zmysle § 29 ods. 4 Správneho poriadku pokračovať, keďže Obvodný úrad v Novom Meste nad Váhom, odbor životného prostredia, rozhodnutím č. H-H/2000/01257/HK2 zo 4. decembra 2000 nariadil žalobcom, aby na vlastné náklady do troch mesiacov od doručenia tohto rozhodnutia odstránili oporný múr „v porušenej časti dĺžky 25 m“, ako aj ďalšie podmienky vrátane zákazu vstupu do priestorov pod deformovaným oporným múrom s výnimkou osôb, ktoré budú vykonávať práce súvisiace s jeho odstraňovaním.</p> <p>Súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia stavebného úradu o odstránení oporného múru sa dotknuté osoby mohli domáhať prostredníctvom správnej</p>

	<p>žaloby podľa Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30. júna 2016.</p> <p>Vychádzajúc z uvedeného, možno prisvedčiť tvrdeniu sťažovateľov, že zákon mu neukladal povinnosť upovedomiť „príslušné správne orgány“ nielen o havárii oporného múru, ale ani o jeho nelegálnom postavení žalobcami.</p> <p>Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti uviedli, že k výkonu rozhodnutia stavebného úradu o odstránení oporného múru do dnešného dňa nedošlo. Túto skutočnosť žalobcovia vo vyjadrení k ústavnej sťažnosti (bod III.3.) nepopreli.</p> <p>V súvislosti s odstránením oporného múru bol a stále je povinný konať stavebný úrad v rámci pôsobnosti vymedzenej zákonom č. 50/1976 Zb.</p> <p>Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci upravuje zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.</p> <p>Za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nezodpovedá subjekt, ktorý priamo v tom-ktorom prípade túto moc vykonáva, ale štát zastúpený príslušným vrcholovým orgánom verejnej správy. Vo svojich dôsledkoch to znamená, že vecne pasívne legitimovaný nahradiť škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je štát aj v takom prípade, ak priamy vykonávateľ verejnej moci nesprávne úradne postupoval tým, že nekonal v intenciách preventívnej povinnosti vyplývajúcej z § 415 Občianskeho zákonníka (m. m. II. ÚS 431/2013).</p> <p>Krajský súd za druhý dôvod porušenia všeobecnej preventívnej povinnosti sťažovateľom majúcej za následok vznik zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka považoval to, že sťažovateľ neinicioval súdne konanie v dostatočnom časovom predstihu.</p> <p>Ústavný súd konštatuje, že obsahom všeobecnej preventívnej povinnosti ustanovenej § 415 Občianskeho zákonníka nie je povinnosť fyzickej osoby podať žalobu.</p> <p>Ústavný súd vyslovil, že základné právo sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a ich právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd bolo porušené napadnutými rozhodnutiami, ktoré zrušil a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Žiadosti o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd nevyhovel.</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>rozhodnutia EŠLP vo veciach Ferrari proti Taliansku z 15. 12. 1998, č. 43472/98 a Venturini proti Taliansku z 28. 9. 1999, č. 44230/98</p> <p>rozhodnutia EŠLP vo veciach Khamidov proti Rusku z 15. 11. 2007, č. 72118/01 a Ajdarič proti Chorvátsku z 13. 12. 2011, č. 20883/09</p> <p>rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 3378/2006 z 15. januára 2009,</p> <p>rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25 Cdo 1400/2000 z 25. júna 2002,</p> <p>rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 25 Cdo 127/2007 z 2. septembra 2008,</p> <p>rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky, sp. zn. 25 Cdo 3234/2006 z 25. novembra 2008</p>

súvisiace právne predpisy	zákon č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov
klúčové slová	výklad (interpretácia)-právnej normy občianske súdne konanie-Civilný sporový poriadok aplikácia právnych noriem-ústavne nesúladná zodpovednosť-za škodu dovolenie-prípustnosť

spisová značka	I. ÚS 409/2021
populárny názov	Skúmanie dôvodov väzby - preventívna
sudca spravodajca	Rastislav Kaššák
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	18.01.2022
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 1 písm. c Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 5 ods. 4 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 17 ods. 5 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov
analytická právna veta	Celková dĺžka väzby sťažovateľky v spojení s nedostatočne presvedčivými závermi krajského súdu ohľadom objasnenia možnosti sťažovateľky reálne pokračovať v danej trestnej činnosti bez členov organizovanej skupiny (pre ich väzobné trestné stíhanie alebo odsúdenie), teda bez organizácie a zastrešenia, ktoré jej v rámci organizovanej skupiny títo členovia poskytovali, môžu byť dôvodom pre vyslovenie porušenia základného práva na osobnú slobodu sťažovateľky.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka bola obžalovaná pre pokračovací zločin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona v časti dokonanej a v časti štádia pokusu podľa § 14 ods. 1 Trestného zákona. Okresným súdom bola sťažovateľka 25. mája 2021 neprávoplatne uznaná za vinnú zo žalovaných skutkov a bol jej uložený trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov a 6 mesiacov. Väzba sťažovateľky plyní od 16. októbra 2018. Sťažovateľka podala žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu. Okresný súd o nej rozhodol svojim uznesením z 12. júla 2021 tak, že podľa § 79 ods. 2 Trestného poriadku okresný súd zmenil jej dôvod väzby z § 71 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku na dôvod väzby podľa § 71 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku, teda tzv. pokračovaciu väzbu na väzbu tzv. útekovú, a jej väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka. Krajský súd napadnutým uznesením zrušil uznesenie okresného súdu z 12. júla 2021 v celom rozsahu, žiadosť sťažovateľky zamietol a jej väzbu nenahradil dohľadom probačného a mediačného úradníka.
z odôvodnenia	Krajský súd v napadnutom uznesení, ktorým rozhodoval o väzbe sťažovateľky a tiež ďalšieho obžalovaného, k samotným dôvodom väzby sťažovateľky stručne uviedol, že obava z pokračovania v trestnej činnosti vyplýva z charakteru protiprávneho konania sťažovateľky, ktorého sa mala dopustiť, a tiež zo skutočnosti, že jej v pokračovaní trestnej činnosti malo byť zabránené až jej zadržaním. Ústavný súd vo vzťahu ku konkrétnym okolnostiam danej veci poukazuje na to, že sťažovateľka sa mala podieľať na trestnej činnosti „predaja“ nehnuteľností, ktorých vlastníckmi boli iné osoby, keď mala vystupovať ako falošná realitná agentka a uviesť do omylu poškodených v súvislosti s predajom daných

	<p>nehnutelností. Z predložených dokumentov ďalej vyplýva, že uvedené mala sťažovateľka spáchať ako člen organizovanej skupiny, v rámci ktorej iné osoby zabezpečovali vyhľadanie vhodných nehnuteľností, neoprávnené zabezpečenie osobných údajov ich vlastníkov, zverejnenie inzerátov na odpredaj príslušných nehnuteľností, kde až po kontaktovaní záujemcu o kúpu nehnuteľnosti mala sťažovateľka „zohrať“ svoju úlohu sprostredkovateľky predaja. Následne iné osoby z organizovanej skupiny mali zabezpečiť vyhotovenie kúpnapredajných zmlúv, falošných občianskych preukazov a ďalších falošných dokumentov a samotný prevod vlastníckeho práva.</p> <p>Ústavný súd musí vo vzťahu k odôvodneniu napadnutého uznesenia prisvedčiť sťažovateľke, že skutočnosti uvedené krajským súdom pôsobia v okolnostiach danej veci veľmi stroho a s ohľadom na predošlé rozhodnutia o jej väzbe aj paušalizujúco. Podľa názoru ústavného súdu odôvodnenie napadnutého uznesenia už len s ohľadom na samotnú dĺžku väzby sťažovateľky a na trestnú činnosť, ktorá mala byť ňou páchaná (resp. jej účasť a podiel na nej), vyznieva nedostatočne a nepresvedčivo. O to menej presvedčivé sú potom závery krajského súdu v rámci ďalších konkrétnych okolností prípadu, na ktoré poukázala sťažovateľka pred všeobecnými súdmi a aj pred ústavným súdom.</p> <p>Ako už bolo uvedené, sťažovateľka mala v rámci organizovanej skupiny „predávajúcej“ nehnuteľnosti zastávať úlohu kontaktnej osoby (realitnej maklérky s falošným menom) a na svoju činnosť mala prijímať pokyny od iných členov tejto organizovanej skupiny. Krajský súd v napadnutom uznesení s ohľadom na túto skutočnosť bližšie neobjasnil, ako by s odstupom takmer 3 rokov od vzatia sťažovateľky do väzby a v situácii, keď sú ďalší členovia organizovanej skupiny väzobne trestne stíhaní (prípadne odsúdení, ako na to poukázala sťažovateľka vo vzťahu k Marošovi Marecovi), mohla sťažovateľka (sama) pokračovať v danej trestnej činnosti. Z predložených dokumentov vyplýva, že ostatní členovia organizovanej skupiny mali spáchať aj ďalšie (iné) skutky bez účasti sťažovateľky, teda s iným falošným realitným agentom či predávajúcim, pričom zo strany krajského súdu nebolo vôbec objasnené, ako by sťažovateľka mohla reálne pokračovať v trestnej činnosti bez nich, teda bez organizácie a zastrešenia, ktoré jej v rámci organizovanej skupiny poskytovali.</p> <p>Ústavný súd na tomto mieste zdôrazňuje, že pri riziku pokračovania v trestnej činnosti ako dôvodu väzby musí byť toto riziko hodnoverné a prijaté opatrenia primerané, to všetko s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu (porov. rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40).</p> <p>Zohľadňujúc celkové trvanie väzby sťažovateľky a predovšetkým konkrétne okolnosti danej veci, ústavný súd dospel k záveru, že námietka sťažovateľky o nedostatočnom a paušalizujúcom odôvodnení jej väzby je relevantná. Rozhodol preto, že napadnutým uznesením boli porušené základné právo sťažovateľky na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy a jej právo na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 4 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).</p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>rozsudok vo veci Clooth proti Belgicku z 12. 12. 1991, sťažnosť č. 12718/87, bod 40 rozsudok vo veci Iijkov proti Bulharsku z 26. 7. 2001, sťažnosť č. 33977/96, bod 94</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>kľúčové slová</p>	<p>väzba-dĺžka väzby väzba-trvanie väzba-preventívna väzba-dôvody väzby väzba-stret trestu odňatia slobody a väzby</p>

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.